

har tað trúnað frá sum øðen gamle at Dage, verjandi sínar fornu afturhaldsvinir og heldur, at vit eru ov ungir at fata, at tað er javnaðarstýrið, ið hevur skylduna fyrri tað ræðuliga okjan av statsskuldini, tá bóndastýrið saman við teimum konservativu ráddu fyrri borgum í Danmark. Tá ið vit halda fram tann kennsgering, at javnaðarstýrið í tey átta árin, ið tað hevur sitið, hevur minkað statsskuldina við yvir 70 milliónum — ja, so skulu teir ikki hava æruna fyrri tað, heldur »n«-ið. Nei, heiðurin og æruna skulu afturhaldflokkarnir hava. Teir høvdu reitt so væl upp fyrri javnaðarmonnum: Skuld og skuld — ein herlig uppreiðing!

Hetta góða sprongd- og sprákerða »n« verður ikki minni stuttligt, har tað verduft og meistrandi hevur karakterlingur sín viðvíkjandi okkara danska. Í grein okkara eru nevniliga kommar nakrar prentuvillur, har vit herma upp aftur nokur orð úr »n«-sins dansku grein. Solciðis hava orð hansara: »Tretarnet flingdi »n« istaðin fyrri »n«, Visioner« eitt »n« ov nógv, »Privilegier« (Privilegium) e istaðin fyrri »n«. »Facism« vil »n«-ið vist skal helst hava hina dansku stavsetingina.

Tað er kostligt at siggja, hvussu hetta herða »n« trútnar í barni yvir hesar prentuvillur, ið tað vil hava til óvitan hjá okkum í danskari staving. At her ikki — við undantak av tí føroyska forminum »facismuni« — er talan um okkara stavseting, men einans herming ella uppafturtak av »n«s egnu orðum, stundar tað sær ikki at gáa eftir, líka so lítið sum tað tykist at minnst aftur, at tað sjálvt í blaðnum frammanundan frambær rettlingar av prentuvillum. Men vit unna hesum verdiga »n«-ið hetta sæla einfeltni at kunna, sum Danir siga, »gore sig« í tilfikum barnsligum kritikki, særliga vissum tað verunliga er tilfelli, at tað er so gamalt, at barndomi er við at vilja aftur.

Tíðindi.

Tvøroyri.

Vegarbeiði.

Menn hava í seinastuni arbeitt uppá Sevmýruegin. Hesin vegur

kemur at kosta kommununi um 9—11000 kr.

Við øðrum arbeði

er at kalla eigasort hjá teim flestu, og eru tí tíðirnar ógvuliga berligar og tungar hjá arbeidarflokkinum á Tvøroyri. »Føroya Social-Demokrat« fer nú at hava um 100 haldarar her.

Hvalbø.

Her hevur áðrenn jól verið hildin bazarur. Nógv var givið til hann, og gav hann væl av peningi, ið gekk til ta nýggju kirkjuna, ið er væl komin á veg til at vera liðug.

Tá ið einki sjóveður er, er her á staðnum lítið at forvinna. Tað hjálpti væl hjá mongum, at eitt sindur av fiski hevur verið í heyst út móti jólum.

Eovi.

Hovbingar leingjast eftir láta-havnini og vegasambandi við hinar bygdirnar. Tað má av sonnum sigast, at henda bygð er meir ein forsomd av fólksins valdu álitismonnum: eingin havn, eingin kirkja, einki vegasamband. Teir hava søkt og søkt til ting og stat — men tað hevur verið sum at tala fyrri deyvum oyrum.

Ein innanbyggjar vegstump hava teir flingdi jattaðan frá tinginum í ár. Æðlanin er at byrja uppá hann í teim fyrstu dogunum.

Vag.

Her er stóðugt dráttur um elektricitetsmálið. Sóknarstýrið og hitt heiðraða sambandslogting gjordu jú so væl ímóti smámánum, at hann kom at gúlða ein part av stórbrákinum hjá tí ríka og stóra. Hetta hevur fort til, at hópur av húsum hevur latið kappað og kvittað seg frá elektricitetinum og er farið aftur til oljulanpuna. Ein umvendur vegur!

Sóknarstýrisval stendur fyrri durum. Arbeidarflokkurin er sterkt upptikin av spurninginum, um tað man fara eydnast at reka teir »stóru« frá meirlutanum í sóknarstýrinum. Teir hava annars dugað væl at mjølva sína koku, bæði hvat ið viðvíkur skattli, havnaavgift (eftirstoðu yvir 50.000), elektricitetsprísi o. o.

Fyri tímurbmenn hevur verið væl av arbeði her í ár. Fyri hin almundliga arbeidarin (sjóarin) hevur verið minni fyrri hendurnar.

Menn fást við at arbeida uppá kirkjuna. Men hon verður ikki liðug á hesum sinni — hin góði skal vita nær!

A Markere er illa vorðið. Hvussu her kemur at enda, er ikki gott at siga. At mangir fátækir menn, arbeidarar og fiskarar, koma at lida vansa her, er givið.

Keypmennir her sigast annars at hava vunnið væl í ár.

Ansvarhavandi blaðstýrari fyrri Suðuroyar síðuna: P. M. DAM

Føroya skipara- og navigatørfelag

heldur ársaðalfund í avhaldshúsinum í Tórshavn fríggjadagin 19. januar 1934 kl. 7 s. p.

Dagsskrá:

1. Frásaga frá farna ári.
2. Roknskapurin fyrri 1933.
3. Nevndarval.
4. Limagjald bestamanna.
5. Lógbroytan.
6. Krav um at vissa skiparar, at hann fer lon sína.
7. Lønarsáttmáli 1934.
8. Ymist.

Stjórnin.

Eg koyri

við nýggja persónbíl mínum soleiðis:

TÍRS DAG: Skálavík—Sands—Skopunar og aftur.

ÖNS DAG: Skopun—Sands—Skálavík og aftur Skálavík frá »Smirli«.

TÖRS DAG: sama hátt sum frisdag, men har afturat úr Skálavík frá »Smirli«.

LEYGARDAG: Skopun—Sands—Skálavík og aftur, harafturat hvørja ferð »Boroyanes« kemur úr Havn Skopun—Sands, uttanfyri hesa ætlan fast bilurin altíð við at venda sær til telefonstöðina í Skopun. Til Húsavíkar verður farið tá nakað er at fara við og tilber.

Erlingur Dalsgarð.

Tuberkulosestationen

afholder konsultation i Tilstutning til S/S. »Tjaldurs« Ankomst til Tveraa den 15. ds., Vaag den 15. ds. samt i Klaksvig den 17. ds.

LYNGE

Bekendtgørelse.

I Henhold til Lov af 12. Marts 1923 om den kommunale Beskatning paa Færoerne opfordres de Personer, som skal ansættes til personlig Kommuneskat i Thorshavns Kommune (Sogn), til enten selv eller ved en dertil betroet Fuldmægtig, dog i saa Fald under Fuldmagtigverens eget Ansvar, inden 15. Januar 1934 — eller for deres vedkommende, der er forpligtede til at fore autoriserede Handelsbøger, inden Udgangen af Januar Maaned 1934 — at angive deres Indkomst for Aaret 1933 i Overensstemmelse med de af Kommissionen til Skatteyderne udleverede Skemaer med dertil knyttede Vejledning. — Opmærksomheden henledes paa, at Personer, der i deres Næringsvej sædvanlig benytter et andet Driftsaar end Kalenderaaret, har Ret til ved Selvangivelsen at benytte Driftsaaret. — De saaledes udfyldte Skemaer skal indleveres til Thorshavns Ligningskommission.

Det tilkendegives udtrykkelig, at den, der forsommer rettidigt at selvangive sin Indkomst i Overensstemmelse med foranævnte Lov, fortaber Retten til at gøre Indsigelse mod sin Ansættelse i Skat, medmindre han kan godtgøre, at Ansættelsen overskrider hans virkelige Indkomst med mere end 25 pCt. — Er Forskellen større end 25 pCt. skal han betale Skat af den virkelige Indkomst med Tillæg af 25 pCt.

Den, der ved Skemaernes Omdeling maatte være blevet forbigaaet, maa selv paa Byraadskontoret forlange sit Skema, da mulige Fejl ved Omdelingen er uden Indflydelse paa foranstaaende Bestemmelser.

Personer, der er pligtige til at fore autoriserede Handelsbøger, samt skattepligtige Dødsboer, skal sammen med Angivelse af deres Indkomst indsende Driftsregnskab og Opførelse over Status ved det paagældende Driftsaars Begyndelse og Slutning.

Selvangivelser, der ikke indkommer inden de ovennævnte Frister i den foreskrevne Form og i behørig underskrevet Stand, har ikke Krav paa at komme i Betragtning.

De Arbejdsgivere, som paa omdelte Blanketter er opfordret til at meddele Oplysninger om udbetalte Lønninger m. m. til deres Personale, maa inden 15. Januar 1934 fremkomme med disse Oplysninger, hvortil de har Pligt i Medfør af oven citerede Lovs § 34, idet bemærkes, at saadanne Oplysninger i Tilfælde af Vægring kan fremtvinges af Justitsministeriet ved Dagbøder.

Opmærksomheden henledes paa, at den, der til Skade for Kommunen mod bedre Vidende gør en urigtig Selvangivelse eller meddeler urigtige Oplysninger til Ligningskommissionen om sine Indtægter eller Formue- og Lejlighedsforhold, straffes med til Kommunens Kasse at bøde den besvægne Skats Beløb 10 Gange.

Thorshavns Ligningskommission,
den 28. December 1933.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BÆNDE

TLF. 208.

Uttevartar: Javnaðarmannafelag.
Blaðstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

fremmede Land var ude af Sagen.

— Nu var de endelig kommet fra Borde, en Slægtning af hendes Mand kom og modtog dem. Det var paa den Tid, da udvandrende Skandinaver kunde faa et Areal Skov af Staten for smaa Penge for at opdyrke det. Det var dengang meget haarde Tider derovre, og Karen forstod, at Guldet ikke kom flyvende af sig selv. Karen og hendes Mand fik en Skovlod i Nærheden af hans Slægtning, og de maatte nøjes med at slaa et Skur op af nogle Træer fra Skoven. Dette skulde nu være hendes Hjem i det fremmede. Der gik en lille Tid, saa var alle de opsparede Penge borte, og hendes Mand havde endnu ikke faaet noget at bestille, han vilde ikke nedverdige sig til at være Skovarbejder. Nu saa Karen rigtig

den bitreste Nød i Øjnene, der var intet andet for hende end at søge sig en Plads, thi Tilværelsen som en Slags Vildmenneske kunde hun ikke udholde. Hun søgte ind til Byen i Skandinavernes Kvarter, og snart fik hun meget mere Arbejde, end hun kunde overkomme; men for hendes Mand var der ikke andet end at han maatte begynde med at tage Arbejdet med Oprykning af Trærodder. Dette foregik med Anvendelse af Eksplosionsstof, og en Dag kom han til farlig Skade derved, blev bragt paa et Hospital og døde et halvt Aar efter.

3. Kapitel.

— En Maaned efter sin Mands Død fødte Karen en lille Pige til Verden. Nu stod hun alene i Livets Kamp, men det kunde ikke nytte at fortvivle.

Hun havde lært mange Menne-sker at kende, saa at hun ved sit Arbejde kunde tjene til Livets Ophold, og det, som i den Tid gav Karen frisk Livsmood, var de kærlige Breve, hun modtog fra sine gode Forældre, og hendes Forhaabninger om, at hendes lille Dreng voksede op og blev et godt Menneske.

Aarene gik. Karen havde lært Folk at kende, som havde hjulpet hende til at faa sine Haandarbejder anerkendt. Nu sad hun helt godt i det, Skovloden havde hun forlængst solgt og købt et lille pænt Træhus, hvor hun havde indrettet sig et lille Hjem.

Men hun skulde endnu ikke være fri for Provelser.

Paa Egnen, hvor hun boede, opstod store Eksplosioner og Ildebrande, saa hele Byer blev lagt i Aske, og ogsaa Karens

lille Hjem gik med. Som saa mange andre sad hun nu ganske blottet for alt, hun havde mange Lidelseskæller, men hun havde jo sin lille Pige, og Kampen maatte tages op paany.

Med sin lille Datter kom Karen til et Pensionat, hvor hun kunde gaa til Haande for Op-holdet til sig og Barnet, men ogsaa her skulde hendes Skæbne møde et mørkt Punkt. I Pensionatet kom til at bo en ældre Mand, som i mange Aar havde levet ude i Prærien, han var ret velhavende. Han friede til Karen, og hun blev hans Hustru, men snart folte hun, at hun i Stedet for en Mand havde faaet en Tyrann. Hun levede dog med ham i nogle Aar, saa maatte hun søge Skilsmisse, og atter maatte Karen begynde forfra. Men nu var hendes lille Pige jo snart bleven stor og kunde

være hende til lidt Hjælp. Hjemmefra havde hun modtaget Brev med gode Nyheder, hendes Dreng var blevet saa stor, at han var blevet antaget som Kadet paa et stort Skib. Karen trostede sig stadig med at tænke, at selv om hun ikke havde opnaaet noget i Livets Mørke, kunde hendes Børn maske blive lykkelige.

Nogle Aar var atter gaaet, Karen og hendes Datter havde ved deres Flid opsparet en lille Formue, og nu begyndte Længselen efter Hjemmet; hendes Forældre var nu blevet gamle, og Karen vilde gerne gengælde dem noget for deres Kærlighed til hende.

(Fortsættes).

